

TURISTICKÝ ZPRAVODAJ

KLUBU ČESKÝCH TURISTŮ OBLAST JIHOČESKÝ KRAJ Z.S. |
DUBEN | 2024

Nové internetové stránky oblasti již běží na nové adrese

www.kctjck.cz

Původní, staré stránky poběží ještě do konce června, ale již nejsou aktualizovány.

Konference KČT v Praze

Jako každým rokem, i letos proběhla v Praze konference KČT, které se za naši oblast zúčastnili pánové Fink, Franc a Švarc.

VÁŽENÍ PŘÁTELE TURISTIKY

Vážení přátelé turistiky. Zdravím vás poprvé v tomto roce, po tom, co jsme si mysleli, že už bude krásně teplo, krásné jaro a zatím přišel mráz. Ale teď už nás čekají jen samé pěkné výlety a vzpomínky.

R. Skotnica

Zahájení Jarních kilometrů - zamyšlení

Jarním setkání turistů Jihočeského kraje proběhlo v sobotu 23. března. Poprvé akci pořádal odbor Atlas Temelín. V rámci akce proběhla akce Pomoc přírodě - Uklidme svět, uklidme Česko.

Zda se akce povedla, to nechám na zvážení každého účastníka. Bohužel informace, o počtu účastníků celkem i po odborech, nemáme.

Dle vyjádření předchozích pořadatelů byla trasa dlouhá, s ohledem na účel nepřiměřeně fyzicky náročná a v podstatě znemožňovala účast nejstarších či jinak hendikepovaných účastníků. V případě krácení se turisté nemohli účastnit turistické sazky, což byl případ turistů START Český Krumlov. Trasa s ohledem na povrch neumožnila účast cyklistů v turistické sazce. Zlepšením byl nepochybně hudební závěr setkání, ten však většina účastníků nepoptává – raději spěchali domů. Podvádění s chytrými mobily při vědomostní soutěži SAZKA se vyřešit nepodařilo, SAZKA byla však více zaměřena na vlastivědu jižních Čech a byla snadnější. Některé otázky a nabízené odpovědi nebyly jednoznačné. Chyběla i propagace naší akce vůči místní samosprávě, zato byla řádně povolena ze strany CHKO.

Pánové Peltan ani Tobias nemají zájem pořádat akci další rok. Za zvážení by stálo, zda neoslovit KČT Tábor a tuto akci v r. 2025 nespojit s Vítáním jara na Tábořsku (již před několika lety to tak bylo). Jarní setkání oblasti v Táboře už dlouho nebylo. A pak se uvidí, koho pro rok 2026 a následně oslovit dál.

Foto KČT Jindřichův Hradec

Výlety KČT České Budějovice

Zasněžený Žižkův Trocnov

Dne 24. ledna, autobusem v 9:05 jsme dojeli na Veselku. Vyšli jsme kolem Stropnice, kolem chat do Ostrolovského Újezda. Bylo bláto. Prohlíželi jsme si zámeček Kořenských i spilku. Z další cesty k Trocnovu bylo hezky vidět Slepíčí hory, Todeňskou horu, Polušku. Potom i Kleť a Novohradské hory. U cesty byla nově vysazena alej r. 2020-21. V Trocnově jsme svačili. Dál jsme si prohlédli celý areál. Nejprve základy Žižkova dvorce, 16 m vysokou Žižkovu sochu, památník v místě Žižkova narození. Kolem rybníka Žižkovec jsme došli k základům Mikšova dvorce se studnou, pokračovali k nově postavenému oplocenému skanzenu. Kolem něj po silnici jsme zamířili do Borovan. Bylo vidět do Radostic i vlak na zastávce. Přes zámeckou zahradu jsme došli na náměstí v Borovanech. Občerstvení v restauraci i cukrárně. Mělo pršet, ale nespadała ani kapka, svítilo slunce. Autobus nám jel v 13:15 hod. Zúčastnilo se 13 turistů, ušli jsme 8 km. Vedla Šmejkalová.

Selské baroko

Vydali jsme se po ní cestou k východu k samotě U Čurna, před brodem přes Kamenný potok jsme odbočili vlevo a loukou došli k můstku přes Zabořský potok. Asi 150 m jsme pokračovali podél potoka bahnitým okrajem pole, pak loukou a u první chaty jsme se napojili na sjezdovou cestu po břehu a hrázi rybníka Posměch. Chtěli jsme se podívat i na ostrov sousedního Dehtáře, tomu však zabránila zamčená vrata na spojovací cestě. U Holubovské bašty jsme využili posezení u chatky k svačině a pak prohlíželi historické usedlosti i vodníky u rybníka. Již po sftalu jsme došli na křižovatku silniček za rybníkem Zběhov, kde jsme výlet oficiálně zakončili zápisem bodů. Jen 2 pokračovali původně plánovanou cestou do Čakova, ostatní si chtěli akci individuálně prodloužit, pokračovali silničkou směr Žabovřesky a za mostem přes Dehtářský potok se připojili na ŽTC. Úbočím lesa Vráž došli k TIM Pod Vráží. Zde se opět rozdělili. Většina spěchala po frekventované silnici a v Dubném stihla autobus, v němž již cestovali dva „sirotci“ z Čakova (12:55). Čtveřice vedená Pepou Bumbou pokračovala poctivě delší trasou po žluté až do Dubného, na jehož okraji zamávala předmětnému autobusu. Při čekání na další spoj se občerstvili v hostinci Na Růžku.

160 let od narození básníka Antonína Sovy

Sešli jsme se v hale nádraží ČD a rychlíkem č. IC 538 Jižní expres v 7.58 hod. dojezdili do Tábora. Zde jsme přesedli na osobák směr Jihlava. Při delším čekání na odjezd v 9.05 hod. jsme „prolétli“ čekárnou. Vystoupili jsme v zastávce Šimpach a málo užívanou travnatou cestou sešli na náves s kapličkou.

Po cyklotrase č. 1185 jsme nejprve zvolna stoupali k železničnímu přejezdu, pak klesali do údolí Cetorazského potoka a znovu vydatně stoupali k vrcholu Pacovského lesa. Za vrcholem jsme si prohlédli Hřbitov německých válečných zajatců z r. 1945. Sešli jsme k silnici od Eše a po ní zvolna vystoupali na okraj Pacova. Na vrcholu stoupání jsme odbočili ke hřbitovu a prohlédli si z venku barokní kostel sv. Barbory. Sklesali jsme vilovou čtvrtí ulicemi Dlouhou a V Úvozu do dalšího údolí. U parkoviště v Malovcově ulici jsme překročili 15. poledník a kolem Židovského rybníka vystoupali do Zámeckého parku, kde jsme si prohlédli památný habr a netradiční pomník 100 let republiky s otisky dlaní. Z parku jsme opět přešli 15. poledník, stoupali vilovou čtvrtí ulicemi Na Parcelách a Jetřichovskou došli k parku Antonína Sovy. U jeho památníku jsme se seznámili s jeho životopisem a dílem.

Vrátili jsme se vilovou čtvrtí ulicemi Za Branou, kolem zámku a dalšího pomníku se sochou Ant. Sovy na náměstí. Zde jsme si prohlédli otevřený děkanský chrám sv. Archanděla Michaela s cennými malbami na empórách. Hlad nás hnál, co možno nejrychleji do jediné otevřené restaurace Pizza Peppino. Servírka tam byla sama, chvíli hysterčila a nakonec zvládla obsloužit většinu v přijatelném čase. Někteří raději spěchali po červené TZC slabou půlhodinku na nádraží. Bylo to zbytečné, vlak nakonec stihli všichni. Osobákem a z Tábora rychlíkem jsme se vrátili domů.

26 turistů včetně vedoucího ušlo 10 km, Hanka s Helenou určitě více, neboť z trasy neustále odbíhali lovit kešky. Trasa byla dost kopcovitá, ale všichni ji nakonec zvládli. Ráno byla zima a pošmouro, postupně se vyjasňovalo a oteplovalo. Při návratu už svítilo sluníčko.

Jiří Peltan

Výlet okolím Jindřichova Hradce

V sobotu 9. března 2024 se uskutečnil společný výlet odborů Klubu českých turistů oblast Jihočeský kraj. Výletu se zúčastnilo 62 turistů z KČT České Budějovice, Atlas Temelín, Turista Písek, Start Český Krumlov a samozřejmě také KČT Jindřichův Hradec, kteří pro nás výlet připravili. Průvodcem historií byl pan Bohuslav Nunvář z Jindřichova Hradce. Původním tématem výletu bylo výročí 200 let od narození hudebního skladatele Bedřicha Smetany. Ve skutečnosti jsme se dozvěděli mnohem více zajímavostí z historie Jindřichova Hradce a okolí.

Výlet jsme začali na hřbitově na Vídeňské ulici, který se také nazývá Hřbitov Nejsvětějšího kříže nebo Nový hřbitov.

Po prohlídce hřbitova jsme šli nejprve po zelené značce a potom vpravo po neznačené silnici do Dolní Pěny. Na tomto 2,5 km dlouhém asfaltovém úseku se můžete zastavit na čerpací stanici FrukOil. Je to jediná čerpací stanice v České republice, kde si kromě benzínu a nafty můžete natankovat rum. Na začátku obce Dolní Pěna je Obludiště. Jedná se o největší habrové bludiště ve střední Evropě o rozloze 6000 m², vysazeno je tu 12000 habrů. Bloudit můžete po 3 km cestiček a sem tam se před vámi objeví nějaká ta Obluda.

Od Obludiště pokračujeme obcí Dolní Pěna k obecnímu úřadu, kde odbočíme vpravo a dojdeme po silnici ke kamennému jednoobloukovému mostu z roku 1762, na kterém stojí barokní výklenková kaple se sochou sv. Jana Nepomuckého. Po prohlídce kaple se vrátíme přes most na pravý břeh Pěnského potoka a lesní cestou pokračujeme kolem vodní plochy Litečnická až k římskému mostu přes potok Řečička u Malíkovského rybníka. Traduje se, že most pochází z doby římského impéria a přecházely po něm římské legie.

Oblast u Lišného dvora byla oblíbeným výletním místem již za časů, kdy tam byl rybník Strnad a pod ním hamr. Rybník Strnad se za bouře v srpnu 1846 prorhl a voda odnesla i hamr.

V letech 1862 až 1863 nechal u Lišného dvora na místě původního hamru Eugen Karel hrabě Černín postavit novou restauraci podle projektu architekta Národního divadla Josefa Zítka. Se Zítkem ho seznámil František Palacký. Jde o Zítkovu první realizovanou zakázku v Čechách. V přízemí budovy byla restaurace s tanečním sálem a galerií pro muzikanty a v podkroví byly hostinské pokoje. Výletní ráz podtrhovala otevřená veranda. Hrabě Černín ji pojmenoval po svém synovi Rudolfovi.

V srpnu 1872 se zde Bedřich Smetana setkal se svými spolužáky a zúčastnil se oslav desetiletého trvání mužského zpěváckého spolku Černín. Smetana byl přítomen svěcení jejich praporu, u kterého pěli jeho píseň „Rolnická“.

V roce 1923 zde na letním bytě Karel Čapek psal svůj román Krakatit.

V provozování restaurace se vystřídala až do roku 1948 řada nájemců. Od 3. května 1958 je restaurace památkově chráněná.

Na zdi bývalého pivovaru, ve kterém čtyři roky bydlel Bedřich Smetana je pamětní deska. Když mu bylo sedm let, odstěhovali se Smetanovi z Litomyšle do Jindřichova Hradce. Dne 6. února 1831 uzavřel otec Bedřicha Smetany smlouvu s černínským panským úřadem o pronájmu pivovaru na čtyři roky a 1. května pivovar převzal. V červenci se za ním přistěhovala celá rodina. Bedřich ve městě navštěvoval nejprve hlavní chlapeckou školu v bývalém semináři a následně nastoupil na gymnázium. Vzhledem k nevalnému prospěchu měl zajištěné doučování. Není bez zajímavosti, že Smetanovým tehdejší domácím učitelem byl hradecký student Antonín Deder, pozdější policejní průvodce Karla Havlíčka na jeho cestě do Brixenu. Snad hříčkou osudu byl později v Havlíčkově Brodě Smetanovým domácím učitelem právě Karel Havlíček.

V Jindřichově Hradci složil tehdy osmiletý skladatel Bedřich svou první skladbu, kterou nazval „Kvapík D dur 1832 pro klavír“.

V Jindřichově Hradci proběhlo i první setkání Bedřicha s jeho budoucí manželkou, Kateřinou Kolářovou, dcerou komisaře potravní daně Karla Koláře. Tehdy ovšem určitě ani jeden z nich netušil, že je osud ještě svede dohromady. Rodiče Smetanovi a Kolářovi se velmi přátelsky stýkali, často se navštěvovali a chodili spolu na procházky. Otec Kolář hrával dětem loutkové divadlo, hrával na kytaru a pořádal domácí bály. Kateřina se přátelila s Bedřichovou sestrou Barborou (Betty), zatímco Bedřich se více přátelil s Kateřininým bratrem Karlem. Kateřina byla v pivovaru častým hostem, jako děti si všichni byli velmi blízcí. Jak však později sama vzpomínala, nepokládal ji tehdy Bedřich za hodnou pozornosti a šel jí raději z cesty, protože prý byla divoch a on ukázněný chytrý chlapec. Jejich cesty se opět sešly s odstupem několika let v Plzni a 29. srpna 1849 se Kateřina Ottilie Kolářová stala Smetanovou první manželkou. V dubnu roku 1835 nebyla sládkovi Smetanovi prodloužena nájemní smlouva a rodina v létě město Jindřichův Hradec opustila.

Jiří Fink

50. ročník IVV - Wandertag in Freistadt

19. až 21. dubna 2024

Na výboru KČT oblast Jihočeský kraj jsme se dohodli podpořit jubilejní 50. ročník pochodu IVV ve Freistadt, který pořádá náš partnerský spolek Wanderfreunde Freistadt, naší účastí formou více denního výletu s podporou autobusu. Přihlásili se členové odboru KČT Atlas Temelín, KČT České Budějovice a z Písku, celkem 50 účastníků. Autobus Tábořská dopravní, s.r.o. vyjel v pátek odpoledne z Tábora, cestou přes Týn nad Vltavou, České Budějovice a Litvínovice se postupně naplnil do posledního místečka. Po příjezdu do Vyššího Brodu se někteří ubytovali v penzionu Inge, ostatní v ubytovně Kemp Pod Hrází, kde jsme večer i společně poseděli při kytáře, někteří i tančili.

Ráno po snídání jsme dojeli přes Studánky a Bad Leonfelden do Freistadt, zaregistrovali se v ÖTB Halle a vyrazili na trasu. Při průchodu historickým centrem jsme si prohlédli kulturní památky a pak stoupali do kopců v lese nad dálnicí východně od města. Někteří zvolili kratší trasu 6 km (nakonec jsme naměřili víc jak 8), většina šla na střední trasu 10 km (i ta byla ve skutečnosti delší). Dost jsme se zdrželi v občerstvovacích stanicích na kontrolách. Ke konci cesty se zvolna rozpršelo. Všichni jsme se sešli v cíli v ÖTB Halle.

Odpoledne jsme vyjeli autobusem kousek za Freistadt, objížďkou se vyhnuli dopravní nehodě a na třetí pokus (nebyli jsme si jisti, že to zvládneme) sjeli po asfaltové polní cestě do údolí potoka Kronbach pod kamenný nádherně dochovaný dvouobloukový kamenný most koněspřežní železnice, nejhezčí na trati. Projekt otce i syna Gerstnerových byl kvalitní, i náš poměrně vysoký autobus díky šikovnému řidiči obloukem projel. Tím jsme zahájili oslavy 200. výročí od udělení privilegia na výstavbu první kontinentální železnice. Při návratu na hlavní silnici jsme se zastavili ve vsi Waldburg, kde jsme si v pozdně gotickém kostele (klenba) sv. Maří Magdaleny prohlédli hodnotný pozdně gotický křídlový oltář. Dále jsme se zastavili u městečka Schenkenfelden, kde jsme si prošli v pauze mezi přeháňkami pohádkovou naučnou stezku Märchenwanderweg, která zvolna stoupala úbočím vrchu Kalvarienberg (Hirtstein). Dřevěné plastiky na zastaveních zobrazovaly pohádky bratří Grimmů, jen jsme měli občas problém nápis přeložit a pohádku poznat. Stezka dlouhá cca 3 km končila u barokního klenotu – poutní centrální kaple z l. 1711-19 s vyhlídkou do krajiny. Cestou od kaple jsme si prohlédli i kaple křížové cesty s dřevěnými plastikami. Na závěr dne jsme zastavili na parkovišti u koupaliště v Bad Leonfeldenu. Ti, co překonali únavu po náročném dni obešli asi 5 km dlouhou naučnou stezku Moorwald vedoucí rašelinným lesem se spoustou zajímavostí a „atrakcí“. Ti unavenější vystoupali na kopec k historickému centru města, prohlédli si historické náměstí a v kostele sv. Bartoloměje vyslechli varhaní koncert. Za hranicemi ve Studánkách jsme povečeřeli gulášek v Hospůdce U Kaple. Tentokrát nás večer sedělo u kytary méně a kratší dobu, řada účastníků byla unavena.

V neděli jsme si přispali jen maličko a známou silnicí přes Bad Leonfelden a Freistadt jsme dojeli do městečka Sandl, proslulého podmalbami na sklo. K hvězdárně jsme bohužel nedojeli, autobus zastavilo nekompromisní omezení hmotnosti vozidel. Vyšli jsme po silničce úbočím Viehbergu (1112 m) a pak zasněženým lesem vystoupali k prameni řeky Malše. Celkem 2,5 km. Po návratu jsme velkým obloukem až téměř k Freistadt objeli uzavírku a dojeli na start dalšího výletu ke statku Predetschlag. Málo znatelné značení nás dovedlo k vysokému žulovému skalnímu výchozu s dalekým výhledem Jankuskirche a puklinovou jeskyní Sakristei.

Výstup byl zajištěn kovovými žebříky a zábradlím, ale všichni si nahoru netroufli. I pokračování stezky do sedla kopce Waschenberg bylo velmi strmé a značení nezřetelné. Pak následoval dlouhý sestup k autobusu. Vše asi 3 km. Projeli jsme nedalekým městečkem kameníků Windhaag bei Freistadt a zastavili na hlavním Evropském rozvodí u mohutného fantazijního hejblete Wettershutle (vozík s kyvadlem na kolejích). Vydali jsme se do místní části Pieberschlag, kde jsme si u usedlosti tvůrce prohlédli spoustu kamenoocelových plastik a „udělátek“ a další při návratu do centra městečka k autobusu. Někoho zaujalo pole bylinek, hraví kozlíci a drbající se krávy. U náměstí jsme si prohlédli pamětní desky na staré škole, na které učil významný rakouský hudební skladatel a varhaník Anton Bruckner. Rychle jsme se vrátili do autobusu, neboť hrozilo, že nám někteří utečou do restaurace na kávu, a budou tak zdržovat ostatní. Popojeli jsme jen za nejbližší osadu Mairspindt. Zájemci přešli přes Malši a státní hranici a po žlutém značení došli kolem kaple Panny Marie Lurdské, Farské kaple a kapliček křížové cesty do Cetvin. Měli štěstí, cenný gotický kostel s dochovanými freskami byl mimořádně otevřen. Kolem staré celnice se po cyklolávce vrátili do osady Hammern v Rakousku zpět k autobusu. Před odjezdem jsme ještě došli k nedalekému pomníku německého vlasteneckého básníka a bojovníka za svobodu Carla Theodora Körnera (1791 – 1813) ve tvaru pyramidy na koulích, celkem 3,5 km. Poslední zastávkou jen pro fotografy byl pomník hlavního evropského rozvodí u osady Leopoldschlag dorf. Odtud jsme po E55 zamířili k domovu.

Jiří Fink

Zpravodaj vydává oblast KČT Jižní Čechy, z.s. Vychází nepravidelně. Toto číslo mělo uzávěrku 15.4.2024.
Vydáváno pouze v elektronické podobě, pro vnitřní potřebu oblasti.
Neprošlo jazykovou úpravou.
Zpracoval: Rostislav Skotnica, kontakt: rskotnica@centrum.cz